

Pashto
پښتو

د اسلام نواقض او دخلکو پوهاوی

لیکوال

عبدالعزيز بن عبد الله الراجحي

ژباړن

عبد الرحيم سلطان

تبصير الأنام بشرح نواقض الإسلام

تأليف

عبدالعزیز بن عبد الله الراجحي

ترجمة

عبدالرحيم سلطان

PASHTO
بشتو

أعد هذا الكتاب وصمّم من قبل مركز أصول، وجميع الصور المستخدمة في التصميم يملك المركز حقوقها، وإن مركز أصول يتيح لكل مسلم طباعة الكتاب ونشره بأي وسيلة، بشرط الالتزام بالإشارة إلى المصدر، وعدم التغيير في النص، وفي حالة الطباعة يوصي المركز بالالتزام بمعاييرته في جودة الطباعة.

+966 504 442 532

+966 11 445 4900

+966 11 497 0126

P.O.BOX 29465 Riyadh 11457

osoul@rabwah.com

www.osoulcenter.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لړلیک

۹	دنواقض اسلام معنی
۱۱	د اسلام په نواقضو کې لمړی ناقض
۱۲	هغه احکام چې د شرک سره تعلق لري
۲۳	د اسلام په نواقضو کې دوهم ناقض
۲۵	د توکل معنی
۲۹	دریم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۳۱	د طاغوت پیژندنه
۳۷	خلورم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۴۱	پنځم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۴۵	شپږم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۵۱	اوم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۵۷	ناقض د اسلام په نواقضو کې
۶۱	نهم ناقض د اسلام په نواقضو کې
۷۳	لسم ناقض د اسلام په نواقضو کې

الحمد لله رب العلمين، والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين،
نبينا محمد، وعلى آله وصحبه أجمعين، أما بعد :

په دې رساله کې د اسلام هغه لس لویې نواقض کوم چې شیخ
الاسلام محمد بن عبد الوهاب رحمه الله په خپله رساله کې راجمع کړي
دي بیانېږي.

دنواقض الاسلام معنی:

نواقض جمعه ده دنواقض او ناقض د یو شي دهغې باطلونکي او
فاسدونکي او دمینځه وړونکي ته وايي، نو د نواقض الاسلام معنی ده
هغه عملونه او کارونه چې کله انسان دهغې مرتکب شي، نودهغې دوجي
نه دانسان دین او اسلام باطل شي، او د دائره اسلام نه خارج شي، کافر
اومشرک شي، مگرکه توبه وباسي اوبیرته په اسلام کښي داخل شي،
ددي مثال داسي دی، لکه یو انسان چې پوره اوکامل اودس وکړي، اویه
طهارت کښي داخل شي اوبیا روستو دهغه نه امتیازي وغیره خارج شي،
نو دهغه اودس مات اوطهارت یي باطل شو، همدارنگه داسلام نواقض
هم دي په دي معنی باندي چې کله انسان دهغې ارتکاب وکړي، نو
ددین اسلام نه خارجېږي او په کفر شرک کې داخلېږي.

امام محمد بن عبدالوهاب رحمه الله په خپله رساله کښي يواځې لس (۱۰) نواقض داسلام ذکر کړيدي، ځکه چې دا لس لوی نواقض دي، دنواقض الاسلام نه، او نور نواقض داسلام په دي لسو (۱۰) نواقضو داسلام کښي راجمه کيږي.

شيخ الاسلام محمد بن عبدالوهاب رحمه الله خپله رساله (نواقض الاسلام) په دي عبارت سره شروع کړيده: اعلم أن نواقض الاسلام عشرة!

پوهه شه چه داسلام نواقض لس (۱۰) دي، اعلم دامر صيغه ده دعلم نه، معنی يي ده کلکه عقیده اويوخ يقين کول او ددي په مقابل کښي ظن راځي دظن معنی ده گمان کول.

نومعنی داشوه چه په دي پوهه شه اوکلکه عقیده اويوخ يقين ولره شک اوگمان مه کوه په دي خبره کښي چې کله انسان ددي نواقضو مرتکب شي نو ددائرة اسلام نه خارجيږي اومسلمان نه پاتي کيږي.

الناقض الأول

الشرك

د اسلام په نواقضو کې لمړی ناقض د الله تعالی سره د هغه په عبادت او بندگۍ کې شریک جوړول دي، لکه د الله جل جلاله ارشاد دی:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ [النساء: ٤٨]

ترجمه: يقينا الله تعالى نه بخي چې شرک وکړي شي دهغه سره اوبخي هغه گناهونه چه کم وي ددينه هغه چالره چه اوغورې، اوچاچې شرک وکړو دالله تعالی سره پس يقينا جوړه يي کړه گناه لويه.

او همدا رنگه الله تعالی فرمايي:

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَهُ النَّارُ وَمَا

لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾ [المائدة: ٧٢]

ترجمه: يقينا چاچې شرک وکړو د الله تعالی سره پس يقينا حرام کړیدی الله تعالی په هغه باندي جنت او خاي دهغه اوردی، اونشته دظالمانو لپاره هيڅ مددگار.

او همدارنگه دغیرالله لپاره ذبحه کول هم شرک دی، لکه دقبرونو لپاره ذبحه کول اویا دجناتو (پیریانو) وغیره لپاره ذبحه کول.

وضاحت:

دالله جل جلاله سره دهغه په عبادت او بندگي کښي شريک جوړول اول ناقض دی دنواقض الاسلام نه مصنف رحمه الله دمشرك په باره کښي دوه دليلونه ذکر کړيدي، اول دليل دمشرك دحکم په باره کښي چه د دنیا سره متعلق دی.

يعني دمشرك څه حکم دی په دنیا کښي، اودوهم دليل دمشرك دحکم په باره کښي چه داخرت سره متعلق دی، يعني دمشرك څه حکم دی په اخرت کښي.

اول دليل دمشرك دحکم په باره کښي چه ددنیا سره متعلق دی:
دمشرك حکم په دنیا کښي دادی چه مشرك ته الله جل جلاله شرک نه معاف کوي لکه الله جل جلاله فرمائي:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ [النساء: ٤٨]

ترجمه: يقينا الله تعالى نه بخي چه شرک وکړيشي دهغه سره او بخي هغه گناهونه چه کم وي ددينه هغه چا لره چه وغواړي.

پس الله جل جلاله په دي ايت کریمه کښي دشرک اکبر تخصيص کړیدی، چه نه بي معاف کوي، او دشرک نه علاوه نور گناهونه بي خپل مشیت (خوښي) ته سپارلي دي معاف کوي چا ته چه بي وغواړي.

دوهم دليل دمشرك دحکم په باره کښي چې داخرت سره متعلق دی:

دمشرك حکم په اخرت کښي دادی چه جنت وربا ندي حرام دی

او ځای دهغه اور دجهنم دی، او همیشه به په اور دجهنم کښې اوسېږي
د الله جل جلاله ارشاد دی:

﴿إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا

لِلظَّالِمِينَ مِن أَنْصَارٍ﴾ [المائدة: ۷۲]

ترجمه: يقيناً چا چې شرک وکړ د الله تعالى سره پس يقيناً حرام
کړيدی الله تعالى جنت په هغه باندي او ځای دهغه اور دی او د ظالمانو
لپاره هيڅ مدد گار نشته.

هرکله چه دشرک حکم په دنيا کښې دادی چه شرک ورته الله
تعالى نه معاف کوی بغير دتويي نه او په اخرت کښې به همیشه په اور
دجهنم کښې وي او جنت ورباندي ابدي (همیشه) حرام دی نو په دنيا
کښې هم بعضي احکام ورباندي مرتب کيږي.

دنياوي بعضي هغه احکام چه دشرک سره متعلق دي:

۱) ځنې دهغه احکامو نه چه په شرک باندي مرتب کيږي دادی چه
دمشرک نه به دښځي دطلاقه ولو طلب او غوښتنه کولاي شي ترڅو
چې ښځه دهغه نه بيله او جدا شي مگرکه توبه وباسي دشرک نه، نو
بيا به دهغه نه د هغه ښځه نشي جدا کولی، ځکه چه دا ښځه مسلمانانه
ده او مشرک کافر دی او مسلمانانه ښځه دکافر په نکاح کښې نشي پاتي
کيدلی لکه الله تعالى فرمايي:

﴿لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ﴾ [المتحنة: ۱۰]

نه هغوې حلالې دي دوي لره او نه دوي حلال دي هغوې لره، يعني دغه مؤمنانې بنځې دي کافرو لره حلالې او رواه ندي او نه داکفران دغي مؤمنانوبنځو لپاره حلال او رواه دي، او همدارنگه الله تبارک و تعالی فرمايي:

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ﴾ [البقرة: ۲۲۱]

او په نکاح سره مه ورکوي خپلې لونړه خویندي مشرکانو سر و ته تر هغي پوري چه دوي ایمان راوړي.

۲ او همدارنگه دځنې هغه احکامو نه چه په شرک باندي مرتب کيږي، دا ده چې په مشرک باندي به لمونځ دجنازي نه کيږي چه کله مرثي او نه به مشرک ته غسل ورکولاي شي.

۳ او ځنې دا حکامو دمشرک نه داده چه مشرک به په مقبره دمسلمانانو کښي نشي دفن کولاي.

۴ او ځنې دا حکامو دمشرک نه داده چه مشرک به مکي مکرمي ته نه داخلېږي ځکه چه دمشرک داخلیدل مکي مکرمي ته جایز ندي. الله تبارک و تعالی فرمايي:

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا مُّشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ

الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَكَذَا﴾ [التوبة: ۲۸]

ای مؤمنانو یقینا مشرکان پلید دي پس ندي نیز دي کيږي، مسجد حرام ته روستو ددي کال نه (يعني نهم کال دهجرت)

❁ او ځنې ددي احکامو نه داده چه مشرک ته به دخپلوانو په ميراث کې برخه نه ورکول کيږي، او همدارنگه د مشرک ميراث به دهغه مسلمانانو خپلوانو ته نه ورکول کيږي مثلاً که مشرک مړ شي او دده ښځه او پچي مسلمانان وي نو دوي ته به ددي مشرک ميراث نه ورکول کيږي، بلکه د مشرک دامال به د مسلمانانو بيت المال ته ورکول کيږي مگر که ددي مشرک نور کافر بچي وي نو هغوي ددي ميراث اخستلی شي، لکه څرنگه چه نبي کریم ﷺ فرمايلي دي:

« لا يرث المسلم الكافر ولا الكافر المسلم »

مسلمان د کافر څخه او کافر د مسلمان څخه ميراث نشي اخستلی.

نو ځنې هغه احکام چې په دې نواقضو د اسلام باندې مرتب کيږي په لږه توگه هغه دادی:

هر څوک چې د اسلام ددي نواقضو ارتکاب وکړي، او بيا په دې باندې هميشه پاتې شي تردې چې مرگ ته ورته راشي او په داسي حال کې مړ شي چې توبه يې نه وي کړې نو غسل به ورته نه ورکول کيږي، او د مسلمانانو په مقبره کې به نه دفن کيږي، دده ميراث به دده مسلمانانو خپلوانو ته نه ورکول کيږي، لکه څنگه چې په ژوند کې د مشرک نه دهغه مسلمانان ښځه به دهغه نه جدا کولی شي، او همدارنگه مشرک به مکې مکرمې ته هم نه داخل کيږي، او چې د شرک په حالت کې مړ شي نو جنت ورباندې حرام دی، او هميشه به په اور د دوزخ کې وسپري.

مصنف رحمه الله ويلي: (الشرك في عبادة الله - تعالى -)

د الله تعالى سره دهغه په عبادت او بندگي کې شرک کول د اسلام د نواقضو څخه دي.

په دې مهال د عبادت پيژندل لازم او ضروري دي، ترڅو مونږ معلومه کړو چې په عبادت او بندگي کې شرک څه ته وايي.

عبادت او بندگي هر هغه قول (وينا) او عمل ظاهري (ښکاره) وي او که باطني (پټ) وي خو چې الله تعالى ته خوښ وي او هغه ورباندې خوشحاليږي، لکه مونځ کول عبادت دی زکات ورکول عبادت دی، حج کول عبادت دی، نذر منل عبادت دی، ذبحه کول عبادت دی، دعا غوښتل عبادت دی، توکل (ځان سپارل) عبادت دی، خوف او ويره کول عبادت دی، مينه او رغبت کول عبادت دی، د الله تعالى په لاره کې جهاد کول عبادت دی، امر بالمعروف (نيکو ته بلنه کول) عبادت دی، نهي عن المنکر (د بدو نه منعه کول) عبادت دی، د گاونډي سره احسان او ښيگڼه کول عبادت دی وغيره، ځکه چې ددې امر راغلي دي په قران کریم کې، او همدارنگه دهغه څه نه ځان ساتل کوم چې الله تعالى منعه کړي دي هم عبادت دی، لکه مسلمان او مؤمن بنده به شرک نه کوي، او دخلکو وينه، او مال او عزت به نه پاياله وي، او دحق نه به انکار نه کوي، او نارواه کارونه لکه غلا، زنا، شراب څښل، د مور او پلار نافرمانی، غيبت چغلي، سود، وغيره به نه کوي.

نو په شريعت کې چې دڅه شي امر راغلي وي، په هغې به عمل کوي، او شريعت چې دڅه نه منعه کوي دهغې نه به ځان ساتي، دپته عبادت او بندگي وايي.

په شريعت مطهره کې (اوامر) په دوه قسمه دي:

امر د ایجاب چې په هغې باندي عمل کول واجب وي، لکه مونځ کول شو ځکه چې د مونځ کول واجب دي، او بل قسم امر د استحباب دی چې په هغې باندي عمل کول غوره او مستحب وي لکه مسواک وهل شو، ځکه مسواک وهل مستحب دي.

او په شریعت کې نهې هم په دوه قسمه ده: نهې دتحریم چې دهغې نه ځان ساتل واجب وي، لکه زنا، غلا وغیره شوه، ځکه چې د غلا، زنا وغیره نه ځان ساتل واجب دي او بل قسم نهې د تنزیه ده، چې دهغې نه ځان ساتل مستحب وي، لکه د ماخوستن مانځه نه وروستو خبري کول شول ځکه چې د ماخوستن مانځه وروسته خبري کول مکروه او ځان ساتل ترینه مستحب او غوره دي.

همدارنگه په شریعت کې ځینې کارونه ظاهر او ښکاره دي لکه مونځ، روژه وغیره شول، او ځینې کارونه بیا پټ او باطني دي، لکه نیت، اخلاص، صداقت، او محبت شو.

همدارنگه په هغه کارونو کې چې شریعت دهغې نه منع کوي هم په دوه قسمه دي: چې ځینې ښکاره دي، لکه زنا غلا وغیره، او ځینې نور بیا پټ او باطني دي، لکه تکبر، ریا، ځان ښودنه، کینه، او بغض، وغیره دا ټول هغه کارونه دي، چې اسلامي شریعت ورڅخه په کلکه منع کړي ده.

نو عبادت او بندگي دې مخکې ټولو قسمونو ته کوم چې ذکر شو شاملیږي، او بیا په دې قسمونو د عبادت کې چې هر یو قسم د غیر الله دپاره وکړي شي، نو دیته شرک وایي او کونکي ته یې مشرک وایي ځکه

چې د عبادت دا ټول قسمونه د الله تعالی لپاره خاص دي، او چې د غیر الله دپاره وکړی شي، نو د یت په عبادت کې شرک ویل کیږي، نو ځکه مصنف رحمه الله ددې یو مثال ذکر کړو، او داسې یې فرمایلي: **(كَالذَّبْحِ لغير الله)** د اسلام په نواقضو کې یو مثال لکه د غیر الله لپاره ذبحه کول شو، ددې په ارتکاب سره بنده د اسلام د دائرې نه خارجېږي، ځکه چې ذبحه کول عبادت دی، او د غیر الله لپاره عبادت کول شرک دی لکه څنگه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ [الأنعام: ۱۶۲]

ته ووايه: بیشکه زما لمونځ او زما قربانې او زما ژوند او زما مرگ خاص دالله رب العالمين لپاره دی. دهغه هیڅ شریک نشته.

همدارنگه الله تعالی فرمایلي دي:

﴿فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَحْرَجَ﴾ [الکوثر: ۲]

نو ته د خپل رب لپاره لمونځ کوه او قربانې کوه.

نو معلومه شوه چې ذبحه او قربانې کول عبادت دی او هرچا چې دا د الله تعالی نه ماسوا د بل چا لپاره وکړه نو یقینا هغه دالله تعالی سره په عبادت کې شرک وکړو، نو په دې اساس هر هغه څوک چې دجناتو، پیرانو، قبرونو، ولیانو، سپوږمۍ، او نمر وغیره لپاره ذبحې کوي بیشکه مشرک او داسلامي ملت نه خارج دي.

همدغه شان د غیر الله نه مدد غوښتل، او په هغه سره پناه طلب کول، او هغه ته فریاد کول په هغه کارونو کې چې په هغې باندې د الله تعالی نه ماسوا بل څوک قدرت نلري داهم شرک دی.

او همدغه رنگ په حلالو او حرامو کې د مخلوق خبره منل او دهغوې تابعداري کول هم په شرک کې داخلېږي، د بيلگې په توگه په حلالو، او حرامو کې د مشر، د وزير، د عالم، د بزرگ، د مور او پلار، وغيره تابعداري کول په داسې طريقې سره چې دوې څه ته حلال وايي، هغې ته حلال ويل او چې دوې څه ته حرام وايي هغې ته حرام ويل دا هم شرک دی ځکه چې حلال، او حرام عبادت دی او په دې کې به يواځې د شرعې تابعداري کيدلی شي، ځکه چې د حرامو، او حلالو اختيار يواځې د الله تعالی سره دی، او نبي کریم ﷺ فقط د هغې بيان او وضاحت کړی دی. نو په حلالو او حرامو کې د غير الله تابعداري کول شرک دی لکه څنگه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَوَا شَرَعُوا لَهُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ﴾ [الشورى: ٢١]

ايا د دوې لپاره داسې شريکان شته، چې د دوې لپاره يي له دين څخه هغه لار مقرر کړې ده چې الله تعالی د هغې اذن او اجازه نه ده ورکړې.

نو معلومه شوه چې حلال او حرام يواځې د الله تعالی په اختيار کې دي، او په دې کې به يواځې دهغه تابعداري کيدی شي.

همدغه شان رکوع، سجده، طواف، نذر نياز منل، وغيره دا ټول د عبادت قسمونه دي، او دا ټول به يواځې د الله تعالی لپاره ادا کولی شي، او هر چا چې دا کارونه دغيرا لله لپاره وکړل نو پرته د شک څخه مشرک دی.

ځينې صو فيان (پيران مریدان) خپلو مشرانو ته رکوع او سجده کوې او دهغوې لپاره نذر نياز منې او لا ځينې کم عقله خوبيا داسې

هم شته چې دخپلو پيرانو لپاره خپل سرخړه وې او په دې سره هغه ته خپل ځان نيزدې کوي، او ځينې بيا خپلو مشرانو ته تويي وباسي او دهغوې نه د گناهونو معافې غواړې داتول هغه څه دي چې ددي په ارتکاب سره انسان د اسلامې ملت څخه خارجيږي ځکه چې توبه او دگناهونو معاف کول داهم يواځې د الله په اختيار کې دي بايد يواځې دهغه وغوښتل شي، لکه الله تعالی فرمايلي دي

﴿وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ﴾ [آل عمران: ۱۳۵]

او بل څوک دی چې گناهونه وښيي غير د الله تعالی نه.

نو گناهونه يواځې الله تعالی خپلو بندگانو ته معاف کوي نو بايد ده چې يواځې دهغه نه دگناهونو معاف کيدل وغوښتل شي.

همدارنگه امام احمد بن حنبل رحمه الله په خپل مسند کې داسود بن سريع رضي الله عنه په روايت سره حديث نقل کړی دی، چې نبی کریم ﷺ ته يو اسير (بندي) راوستلی شو، او داسي يې وويل:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوبُ إِلَيْكَ، وَلَا أَتُوبُ إِلَّا إِلَى مُحَمَّدٍ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «عَرَفَ الْحَقُّ لِأَهْلِهِ»^(۱).

(۱) رواه احمد في مسنده: دا حديث امام احمد رحمه الله په خپل مسند کې راوړی دی، امام هيثمي په مجمع الزوائد کې وايي: چې دا حديث امام احمد، او امام طبراني راوړی دی او په دې کې محمد بن مصعب دی، چې امام احمد يې توثيق کړی دی، او نورو علماو ورته کمزوری ويلي دي، دا حديث امام حاکم هم صحيح کړی دی، خو امام ذهبي په هغه رد کړی دی، او ويلي دي چې محمد بن مصعب کمزوری راوي دی، امام الباني دا حديث ضعيف گرځولی دی، او په سلسله الاحاديث الضعيفه کې راوړی دی.

الهي: زه تاته رجوع او توبه کوم، او محمد ته توبه نه کوم ني کریم ﷺ
و فرمایيل: چې ده حق د خپل حقدار لپاره وپيژنده، يعنې د توبې حقدار
الله تعالى دی بايد هغه ته توبه وکړی شي.

ځکه چې گناهونه معاف کول يواځې د الله تعالى په اختيار کې دي،
بايد دهغه نه معافې طلب کړی شي، نو هر چا چې د الله تعالى نه غیر دبل
چا لپاره توبه وکړه او دهغه نه يي دا طلب وکړو چې زما گناهونه معاف
کړه يي شکه مشرک دی ځکه چې توبه کول عبادت دی، او عبادت د
الله تعالى نه غیر د بل چا لپاره کول شرک دی.

نو ځکه مصنف رحمه الله وويل: چې د الله تعالى سره د هغه په
عبادت او بندگي کې شرک کول د اسلام په نواقضو کې لمړی ناقض
دی، دکوم په وجه باندي چې انسان داسلامي ملت څخه خارجيږي، او
ددي لپاره يي مثال ذکر کړه چې د الله تعالى نه غیر د بل چا لپاره ذبحه
کول، او مونږ په ښه وضاحت سره ددي خبري بيان وکړه، چې عبادت
او بندگي هر هغه قول (وينا) او عمل ظاهري (ښکاره) وي او که باطني
(پټ) وي خو چې الله تعالى ته خوښ وي او هغه ورباندي خوشحاليږي
ديته عبادت وايي او د عبادت انواع او قسمونه هم ښه په وضاحت سره
بيان شول او دا حقيقت هم واضحه شو، چې دعبادت ټول قسمونه د الله
تعالى لپاره خاص دي او دالله تعالى نه غیر دبل چا لپاره ددي ادا کول
شرک دی او کونکي يي مشرک او داسلامي ملت څخه خارج دی.

الناقض الثاني

اتخاذ الوسائط بين العبد وربّه

د اسلام په نواقضو کې دویم ناقض شرکې وسیلې طلب کول دي: هر چا چې د الله تعالی لپاره داسې وسیلې مقرر کړې چې دهغې وسیلو نه خپل حاجتونه غواړي او په هغه وسیلو باندې توکل کوي، او دهغې نه شفاعت غواړي نو په اجماع دمسلمانانو سره کافر او داسلامې ملت نه خارجيږي.

وضاحت:

هر چا چې الله تعالی ته شرکې وسیلې ونيولې لکه قبرونه مري وغيره د وسیلې په شکل کې په دوي عقیده لري او ددي قبرونو، مرو وغيره نه خپل حاجتونه او شفاعت غواړي، نو په اتفاق سره دا مشرک او داسلامې ملت نه خارج دی، ځکه چې حاجتونه غوښتل، او دعا دا ټول د عبادت انواع دي، نو هر هغه څوک چې د قبرونو نه خپل حاجتونه غواړي، او یا قبر والا ته وایي چې زما شفاعت وکړه او داعقیده لري چې دا قبر والا زما خبري اوري او زما شفاعت کولای شي، نو په دې عقیدې سره داسلامې ملت نه خارجيږي، ځکه چې د حاجتونو غوښتنه به یواځې د الله تعالی نه کولی شي، او په دې کې به

دالله تعالی سره بل هیڅوک نه شریکوي، نه قبرونه، نه پیغمبران، نه ولیان وغیره ځکه چې الله تعالی یواځې دی او شریک نلري، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ

الظَّالِمِينَ﴾ [يونس: ۱۰۶]

او دالله تعالی نه غیر هغه شی مه رابله چې تاته نه فائده درسولی شي، او نه تاته ضرر درسولی شي، نو که چیري ته دا وکړې. نو بیشکه ته به په دغه وخت کې له ظالمانو څخه یي.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ﴾ [الشعراء: ۲۱۳]

نو ته د الله سره بل هیڅ معبود مه بله ګڼي نو شې به ته د عذاب ورکړی شویو نه.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾ [لقمان: ۱۳]

بیشکه یقینا شرک ډیر لوی ظلم دی.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا

يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾ [المؤمنون: ۱۱۷]

او هغه چې د الله سره بل داسي اله (معبود) بلي چې دهغې سره په دې باندې هېڅ دليل نشته، نو بيشکه همداخبره ده چې دده حساب دده درب په نيز دی، بيشکه شان دادی چې کافران بری نه مومي.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿وَالَّذِينَ نَادَعُوا مِن دُونِهِ مَا مَلِكُوتٌ مِّن قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ وَلَا يَسْتَجِابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ﴾ [فاطر: ١٣-١٤]

او هغه معبودان چې تاسوي د دغه الله نه بغير بولې دوې دکجورې د زړي هم مالکان نه دي، که تاسو دوې وبولې دوې ستاسو بلنه نه اوري، او که چيري يي واوري نو دوې ستاسو بلنه قبلولی نه شي، او د قيامت په ورځ به دوې ستاسو په شريك جوړولو منكر شي، او تاته بل څوك خبر نشي دركولی د ښه خبرداره الله په شان.

هر چا چې الله تعالی ته وسيلې مقرر كړې په داسي شان چې خپل ځان همدي وسيلو ته وسپارې، او دهمدې وسيلو نه خپل حاجتونه او شفاعت غواړې او په دې وسيلو باندي توكل كوي، نو دتولو مسلمانانو په اتفاق سره دا كفر او شرک دی، او ددي مرتكب مشرک او داسلامي ملت نه خارج دی.

د توكل پيژندنه: د توكل معنی داده چې په يو چا باندي خپل ځان سپارل، او په زړه سره هغه ته متوجه كيدل او دهغه نه دخپل مطلوب او مراد پوره كولو غوښتنه كول.

اول ناقض د اسلام په نواقضو کې کوم چې مخکې ذکر شو هغه عام دی، او دا دوهم ناقض دهغې په نسبت سره خاص دی، ځکه د الله تعالی سره په عبادت کې شرک کول عام دي، که دعا يعني غوښتنه وي يا ذبح وي، يا نذر منښته وي، يا په حلالو او حرامو کې دچا تابعداري، يا بل چا ته رکوع او سجده کول وغيره د اتول عام او د عبادت قسمونه دي.

او دا دوهم ناقض د اسلام د لمړي ناقض په نسبت سره خاص دی ځکه چې په دې کې د شرک يو خاص قسم راځي چې هغه شرکې وسيلې دي: د مثال په توگه چې څوک د قبر نه خپل حاجتونه غواړي او هغې ته خپل ځان سپاري، او په هغې باندي توکل کوي او يا قبر ته وايي چې دالله تعالی په دربار کې زما شفاعت وکړه او الله تعالی ته زما دا حاجت ورسوه وغيره نوده دا قبر دالله تعالی سره په حاجتونو پوره کولو کې شريک کړو، همدغه شان که څوک په ژوندي انسان باندي داسي توکل وکړي چې دا به ما ته د جهنم د اورنه خلاصون را په برخه کړي، يا داسي چې دا به زما مدد او مرسته وکړي او ما ته به زما په دښمنانو باندي غلبه راکړي، يا داسي چې دابه ماته بچي راکړي يا داسي چې دا به ماته جنت راکړي، نو داهم شرک دی دالله تعالی سره ځکه چې دا ټول کارونه کوم چې مخکې ذکر شو په دې باندي د الله تعالی نه سوا بل هيڅ څوک قدرت نلري، او په دې کارونو کې دالله تعالی سره بل څوک (مړوي او که ژوندي) شريک کول شرک دی، او ددي مرتکب مشرک او داسلامي ملت نه خارج دی.

د ژوندي انسان نه يواځې دهغه کارونو طلب کول رواه دي کوم کارونه چې دهغه په قدرت کې وې، اوهغه يي ترسره کولاي شي، د مثال په توگه دژوندي انسان نه دا طلب کولی شي چې ما سره مرسته وکړه د کاري په جوړولو وغيره کې يا زما مرسته وکړه او قرض مال راته راکړه وغيره دا رواه دي ځکه چې دا کارونه د انسان په قدرت کې شته او کولاي شي چې تاسره مرسته وکړې دکاري په جوړولو کې او همدغه شان کولی شي چې تاته قرض پيسي وغيره درکړې، مگر که د ژوندي انسان نه دا وغواړي چې زما گناهوه معاف کړه يا ماته د جهنم د اور نه خلاصون راکړه، يا ماته رزق راکړه يا ماته د دښمن په مقابل کې غلبه راکړه، يا ما جنت ته د داخلیدلو نه مه محرومه وه وغيره، دا نارواه او شرک دی ځکه چې دا کارونه دانسان په اختيار کې نشته.

نو هرچا چې د الله تعالی لپاره داسي وسيلې مقرر کړې چې دهغې نه خپل حاجتونه غواړې او په هغه (وسيلو) باندې توکل کوې او دهغې نه شفاعت غواړې نو په اجماع د مسلمانانو سره کافر او داسلامي ملت نه خارجېږي.

لکه څنگه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ

الظَّالِمِينَ﴾ [يونس: ۱۰۶]

او دالله تعالی نه غير هغه شی مه رابله چې تاته نه فائده درسولی شي، او نه تاته ضرر درسولی شي، نو که چيري ته دا وکړې نو بيشکه ته به

په دغه وخت کې له ظالمانو څخه یې، مراد په دې ایت کې د ظالمانو نه مشرکان دي.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾ [الجن: ۱۸]

او دا چې یقینا مسجدونه خاص د الله تعالی دپاره دي نو تاسو د الله سره بل هیڅوک مه بلئ.

همدغه رنگ دالله تعالی فرمان دی:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا﴾ [الجن: ۲۰]

ته دوی ته ووايه: یقینا زه خویواڅې خپل رب رابلم او زه به دده سره هیڅوک شریک نکړم.

نو هرچا چې د الله تعالی لپاره داسي وسیلې مقرر کړې چې دهغې نه خپل حاجتونه غواړې او په هغه (وسیلو) باندې توکل کوي او دهغې نه شفاعت غواړې نو په اجماع د مسلمانانو سره کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي، ځکه چې دعا غوښتنه، او توکل دا ټول دعبادت قسمونه دي، او دالله نه غیر دبل چا لپاره دا گرځول کفر او شرک دی.

الناقض الثالث

عدم تكفير المشركين أو الشك في كفرهم أو تصحيح مذهبهم

د اسلام په نواقضو کې دریم ناقض د مشرکینو تکفیر نه کول یا د هغوی په کفر کې شک کول او یا د هغوی مذهب ته صحیح مذهب ویل داهم د اسلام په نواقضو کې یو ناقض دی، چې ددې په وجه باندې انسان د اسلامي ملت څخه خارجېږي، او په دې باندې د مسلمانانو اجماع ده.

وضاحت:

چا چې د مشرکینو تکفیر ونه کړو، یا یې د هغوی په کفر کې شک وکړو، او یا یې د هغوی مذهب ته صحیح مذهب ووايو، نو په دې سره دا خپله د اسلام په نواقضو کې د یو ناقض مرتکب کېږي، او د اسلامي ملت نه خارجېږي ځکه چې مشرک ته مشرک او کافر ویل او دهغه نه بیزاره کیدل لازم او دایمان په شرطونو کې یو مهم شرط دی.

او په مشرکینو کې ټول کافران یهودیان، نصرانیان، بت پرست، ملحدین وغیره شامل دي، ځکه چې دوی ټول په کفر او شرک کې شریک دي.

یهودیان مشرکان دي، ځکه چې دوی په محمد ﷺ باندې ایمان نلري،

همدغه شان نصرانيان مشرکان دي، ځکه چې دوي هم په نبي کریم ﷺ باندي ايمان نلري، او دعيسى عليه السلام عبادت کوي، همدغه رنگ بت پرست، مجوسيان منافقان دوي ټول مشرکان او کافران دي، او دوي ته مشرکان او کافران ويل لازم اود ايمان په شرطونو کې مهم شرط دی، او څوک چې دوي ته مشرکان نه وايي، نو په اجماع د مسلمانانو سره دا مشرک او داسلامي ملت نه خارجيږي، ځکه چې مشرک ته مشرک او کافر ويل د ايمان په شرطونو کې مهم او لازمي شرط دی.

● اوشک فی کفرهم:

چا چې د مشرک او کافر په کفر کې شک وکړو، لکه هغه څوک چې د يهودانو، او نصرانيانو او بت پرستو او مجوسيانو په کفر کې شک کوي نو دی په دې شک سره خپله کافر کيږي ځکه چې ټولو کافرانو ته کافران ويل د ايمان په شرطونو کې اساسي او مهم شرط دی.

● اوصح مذهبهم:

چا چې د کافرانو، او مشرکانو مذهب ته صحيح مذهب وويلو: لکه هغه څوک چې وايي يهودان او نصرانيان په صحيح دين باندي روان دي، يا داسي وايي چې مونږ ديهودانو، او نصرانيانو باره کي هيڅ نه وايو، بلکه ديهودانو خپل يو دين دی، او دنصرانيانو خپل دين دی او دمسلمانانو خپل دين دی، او هر څوک کولاي شي چې ځان ته د خپلې خونې دين غوره کړي داسې کس په اتفاق دمسلمانانو سره د دين اسلام نه خارج دی، ځکه چې د کافرانو مذهب او دين ته صحيح دين ويل کفر دی.

همدغه رنگ هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارج دی څوک چې د يهودانو، او نصرانيانو، وغيره په کفر کې شک کوې، او داسې وایي مونږ نه پوهیږو چې يهودان او نصرانيان به کافر وې او که نه، ځکه چې يهودانو ته هم يو اسماني کتاب (تورات) نازل شوی وو، او نصرانيانو ته هم يو اسماني کتاب (انجيل) نازل شوی وو، او مسلمانانو ته هم يو اسماني کتاب (قران) نازل شوی دی په دې شک سره دی داسلامي ملت نه خارجيږي او په دې باندي دمسلمانانو اجماع ده ځکه چې د يهودانو او نصرانيانو وغيره په کفر باندي يقين کول لازم او ايمان په شرطونو کې يو مهم شرط دی.

لکه الله تعالی فرمایلي دي:

﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ

الْوُثْقَىٰ﴾ [البقرة: ۲۵۶]

نو چا چې د طاغوت شيطان بت نه انکار وکړ، او په الله يي ايمان راوړ نو يقينا ده ډيره مضبوطه کړی-ټينگه ونیوله.

او هغه څوک چې د مشرکينو تکفير نه کوې، يا دهغوې کفر کې شک کوې، او يا دهغوې دين او مذهب ته صحيح وایي نو ده دطاغوت نه انکار ونه کړ او دطاغوته انکار کول دایمان او توحيد په شرطونو کې مهم او اساسي شرط دی، او ددې نه غير ايمان، ايمان نه پاتي کيږي.

دطاغوت پیژندنه: هر هغه څه چې دهغې باره کې بنده د حد نه تجاوز وکړي دپته طاغوت وایي، که معبود وي (چې دالله نه غير دهغه

بندگې کيږي) يا متبوع، او مطاع، وې (چې مطلقه دهغوې تابعداري کيږي نو هر هغه څه چې د اسلامې شريعت خلاف وې هغې ته طاغوت ويل کيږي.

او طاغوت ورته ځکه وايي چې طاغوت دطغيان نه اخستل شوی دی، او طغيان سرکشي او دحد نه تجاوز کولو ته وايي او په طاغوت کې هم سرکشي او د حد نه تجاوز موجود وي.

په طاغوت باندي د کفر کولو مفهوم: د غير الله د عبادت او بندگۍ نه بيزاره کيدل، او هغه نفي کول او دهغې سره بغض کول او همدارنگه دهغې داهل نه بيزاره کيدل او دهغوې سره بغض کول دا په طاغوت باندي د کفر کولو مفهوم دی.

نو اول شرط په ايمان کې هغه دادی: چې د الله تعالی نه غير چې د څومره معبودانو عبادت او بنده گي کيږي، ددغه ټولو نه بيزاره کيدل، او په هغې باندي رد او دهغې نه انکار کول او دهغې د اهل سره بغض کول او دهغوې نه بيزاره کيدل دپته په طاغوت باندي کفر وايي، او دا دايمان لمړی او مهم شرط دی.

دويم مهم او اساسي شرط په توحيد کې هغه په الله تعالی باندي ايمان او يقين لرل دي کله چې څوک د هر قسمه طاغوت نه انکار وکړي او په يو الله باندي ايمان راوړي نو دا موحد او کامله مؤمن دی.

د هر قسمه طاغوت نه انکار، او په يو الله باندي ايمان راوړل همدا د (لا اله الا الله) معنی او مقصود دی.

او همدا هغه کلمه ده چې ویونکی د شرک نه ساتي او د همدې مقصد دپاره ټول پیغمبران راغلي دي، او دهمدې مقصد دپاره دالله تعالی په لاره کې جهاد مشروع شوی دی او د همدې مقصد دپاره به ورځ دقیامت راځي او دهمدې مقصد دوجې انسانان په دوه ډلو تقسیم شوی دي، چې یوه ډله یې خوشبخته ده، او بله ډله یې بد بخته ده، او دهمدې مقصد دپاره الله تعالی جنت او جهنم پیدا کړی دی.

د (لا اِلهَ اِلاَّ اللهُ) معنی او مقصود هغه دادی: چې نیشته هیڅ معبود برحق سوا د الله تعالی نه، دا کلمه د توحید دوه بخشه لري چې یو بخش یې دهر طاغوت نه انکار کول دي او بل بخش یې په الله باندي ایمان لرل دي.

(لا اِلهَ) د توحید دکلمې په دې بخش کې دهر قسم طاغوت نه انکار او دهغې نه بیزارې ده، (إِلاَّ اللهُ) او په دې برخه دکلمه طیبه کې په یو الله باندي ایمان او خاص دهغه دپاره عبادت او بندگې ده، نو دتوحید دا کلمه دهر قسمه طاغوت او دهغې دعبادت نه نفی کوې، او په یو الله باندي ایمان او خاص دهغه دپاره عبادت او بندگې کول ثابتوې، او دپته صحیح ایمان او توحید وایي.

اوڅوک چې د مشرکینو تکفیر نه کوې، نو په حقیقت کې دی د طاغوت نه انکار نه کوې، ځکه چې د مشرکینو تکفیر نه کول دا د مشرکینو سره دهغوې په شرک باندي د رضا او خوښۍ په معنی ده او همدا رنگه څوک چې د یهودانو مشرکینو، نصرانیانو او نورو کافرانو په

کفر کې شک کوې او يا دهغوې مذهب او دين ته صحيح دين وايي، نو په حقيقت کې دى د طاغوت نه انکار نه کوې او دهر قسم طاغوت نه انکار کول دایمان په شرطونو کې يو مهم او اساسي شرط دى، نو په دې اساس باندې څوک چې د مشرکينو تکفير نه کوې، او يا د مشرکينو، يهودانو نصرانيانو، مجوسيانو، وغيره نورو کافرانو په کفر کې شک کوې، او يا دهغوې مذهب او دين ته صحيح دين وايي، نو د مسلمانانو په اجماع سره دى د اسلامي ملت نه خارجېږي.

لکه څنگه چې الله تعالى فرمايلي دي:

﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ﴾

نو چا چې د طاغوت شيطان بت نه انکار وکړو، او په الله بې ايمان راوړ نو يقينا ده ډيره مضبوطه کړۍ تينگه ونيوله.

څوک چې د مشرکينو تکفير نه کوې، او يا د مشرکينو يهودانو نصرانيانو، مجوسيانو، وغيره نورو کافرانو په کفر کې شک کوې، او يا دهغوې مذهب او دين ته صحيح دين وايي، نو دى په طاغوت باندې کفر او دهغې نه انکار نه کوې او چې څوک د طاغوت نه انکار ونه کړې دهغه ايمان او توحيد نه صحيح کيږي، بلکه په دې سره د ده ايمان او توحيد له مينځه ځي، ځکه چې په توحيد او ايمان کې د طاغوت نه انکار او بيزاري شرط ده لکه څنگه چې دي وضاحت مخکې وشو.

مخکې ددي خبري وضاحت وشو چې کلمه د توحيد (لا اله الا الله)

دوه برخې لري چې په يوه برخه کې يې د طاغوت نه انکار او دهغې نه بيزاره کيدل دي، او په بله برخه کې يې په الله تعالی ايمان او دهغه دپاره ټول قسمونه دعبادت او بندگۍ خاص کول دي، او په ايمان او توحيد کې دا دواړه خبري لازم دي چې ددينه پرته دهیچا ايمان او توحيد نه صحيح کيږي، نويواځې په دې خبره د يو بنده ايمان او توحيد نه صحيح کيږي چې هغه وايي: زه د الله تعالی عبادت او بندگي کوم، او د هغه سره شرک نه کوم بلکه هغه يواځې يو ذات گنم، ترڅو چې دهر قسم طاغوت نه انکار ونکړي ځکه چې په کلمه دتوحيد کې دا دواړه خبري چې د طاغوت نه بيزاري، او يواځې دالله تعالی بندگي ده ذکر دي، او ددي دواړو نه پرته ايمان نه صحيح کيږي.

او په دې باندي دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ﴾

نو چا چې د طاغوت شيطان بت نه انکار وکړ او په الله يې ايمان راوړ نو يقينا ده ډيره مضبوطه کړۍ تينگه ونيوله.

د توحيد کلمه په دوه برخو مشتمله ده چې په اوله برخه دهغې کې (تخليه) ده او تخليه دپته وايي چې لمړي بايد بنده د خپلې عقيدې صفايي وکړي او دهر قسم شرک او دغير الله دبندي نه خپل ځان وساتي دپته تخليه وايي او دتوحيد د کلمې په دويمه برخه کې (تخليه) ده او تخليه بنائست او بنکلا ته وايي، هغه دا چې بنده روستو ددينه چې دهر قسم

شرک او دغیر الله د بندگی نه خپله عقیده صفا کړې، نو باید ده چې بیا یواځې دخپل رب الله تعالی دپاره عبادت او بندگې وکړې، او دپته تخلیه وایي، یعنی خپله عقیده دالله تعالی په عبادت او بندگی باندي بنائسته کول.

الناقض الرابع

اعتقاد أن غير هدي النبي ﷺ أكمل من هديه أو حكم غيره أحسن من حكمه

داسلام په نواقضو کې څلورم ناقض د نبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمگری کول او دهغه په طریقي او حکمونو باندي د بل چا طریقه او حکم غوره کول:

هر چا چې د نبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمگری وکړه او دهغه ﷺ په طریقه او حکم باندي د بل چا طریقه او حکم غوره کړو، نو دا د اسلامي ملت نه خارجيږي او په دې باندي دمسلمانانو اتفاق دی.

نوهغه څوک چې د الله او دهغه دروسول ﷺ په حکمونو باندي د بل چا حکم غوره کوي دا داسلامي د دائرې نه خارج دی.

وضاحت:

چا چې د نبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمگری وکړه او دهغه ﷺ په طریقه او حکم باندي د بل چا طریقه او حکم غوره کړو، نو په دې سره دا کس کافر کیږي ځکه چې په دې عقیدې سره دا کس د نبي کریم ﷺ د رسالت نه انکار کوي او د نبي کریم ﷺ رسالت نه

انکار کول کفر دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ د رسالت منل او په هغې اقرار کول د دې تقاضا او غوښتنه کوې چې د نبي کریم ﷺ تصدیق وکړی شي په هر هغه څه کې چې هغه د الله تعالیٰ لخوا مونږ ته راوړي دي او په هغې عمل او هره فیصله دهغه په شریعت وکړی شي، او دهغه هر حکم پرځای کړی شي

او هر هغه څه چې هغه ترینه منعه کړې دهغې نه ځان وساتل شي، او د الله تعالیٰ عبادت دهغه د شریعت موافق وکړی شي.

نو هر هغه څوک چې د نبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمگړی کني او دهغه ﷺ په طریقه او حکم باندي د بل چا طریقه او حکم غوره کوې بيله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی ځکه چې په حقیقت کې دا د نبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، او د نبي کریم ﷺ درسالت نه انکار کول کفر دی، اگر که دی په ژبه باندي د نبي کریم ﷺ درسالت گواهي هم ورکوې، همدغه رنگ هغه څوک هم کافر دی، او داسلامي ملت نه خارج دی، څوک چې د نبي کریم ﷺ دطریقې او حکم سره دبل چا طریقه او حکم برابر کني بلکه هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي څوک چې د نبي کریم ﷺ طریقه اودهغه حکم نیمگړی نه کني بلکه دپته غوره او بهتره وایي، خو دبل چا په طریقه او حکم باندي فیصله کول جائز کني، وایي چې د نبي کریم ﷺ.

طریقه او حکم غوره دی، خو دهغه ﷺ دحکم نه غیر دبل چا په حکم فیصله کول هم جائز دي، هرڅوک چې دا عقیده ولري کافر

کیرې، ځکه چې ده هغه څه جائز وگڼل کوم چې په دین اسلام کې دهغې تحریم ښکاره معلوم دی.

او حرامو ته په حلال ویلو باندي انسان کافر کیرې، ددي مثال داسي دی، لکه چې یو څوک ووايي، زه زنا، غلا سود نه کوم خو دا زنا، غلا، سود حلال او جائز دی، په دې سره دا ویونکی کافر کیرې، ځکه چې دا کارونه ټول حرام دي او په دین اسلام کې ددي تحریم معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې معلوم وې کفر دی.

همدغه رنگ هغه څوک هم کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، څوک چې په وضعي (دځان نه جوړشوی) قانون باندي فیصله کول جائز گڼي، اگر که په شرعې قانون باندي فیصله کولوته غوره وایي، ځکه چې په وضعې قانون باندي فیصله کول حرام دي، او ددي تحریم په دین اسلام کې ښکاره معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې معلوم وې کفر دی، چا چې زنا، ته حلال او جائز وویل کافر کیرې، چا چې سود کول حلال وگڼل کافر کیرې، چا چې په وضعې قانون باندي فیصله کولو ته جائز وویل کافر کیرې، اگر که دا کس شرعې قانون غوره گڼي ځکه چې په وضعې قانون باندي فیصله حلال او جائز گڼل کفر دی.

نو د اسلامي شریعت نه په غیر بل قانون باندي فیصله کول جائز گڼل کفر دی، ځکه چې د اسلامي شریعت څخه پرته په بل قانون

باندي د فيصلې کولو ممانعت او تحریم په دین اسلام کې ښکاره معلوم دی، او هغه څه ته حلال ویل دکومو تحریم چې په دین اسلام کې ښکاره معلوم وې کفر دی اگر که دا فیصله کونکې په دې اقرار او اعتراف هم کوي چې اسلامي قانون او شریعت غوره دی.

او دا ځکه چې په وضعې قانون باندي فیصله جائز گڼل د نبې کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، ځکه چې د نبې کریم ﷺ رسالت منل د دې غوښتنه کوي چې دهغه په شریعت باندي باید فیصله وکړي شي، او په وضعې قانون باندي د فيصلې کولو نه ځان وساتل شي، نو څوک چې په وضعې قانون باندي فیصله کول جائز گڼي حقیقت کې دا د نبې کریم ﷺ درسالت نه انکار کول دي، او د نبې کریم ﷺ د رسالت نه انکار کول کفر دی.

الناقض الخامس

بُغْضُ شَيْءٍ مِمَّا جَاءَ بِهِ الرَّسُولُ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ - وَلَوْ أَنَّهُ عَمِلَ بِهِ

د اسلام په نواقضو کې پنځم ناقض: دهغې احکامو او تعلیماتو سره بغض کول او هغه بد کڼل کوم چې نبي کریم ﷺ د الله تعالیٰ لخوا نه د بشریت د ښیګڼې او سوکالی لپاره راوړي دي.

چا چې د اسلامي احکامو او تعلیماتو سره کوم چې نبي کریم ﷺ د الله تعالیٰ لخوا نه د بشریت د ښیګڼې او سوکالی لپاره راوړي دي بغض وکړو او هغه یې ناخوښ وګڼل نو بیله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی اگر که په اسلامي تعلیماتو عمل هم کوي، او په دې باندي د علماو اتفاق دی.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې پنځم ناقض: هر څوک چې داسلامي احکامو او تعلیماتو سره بغض وکړي او هغه تعلیمات ناخوښ وګڼي کوم چې نبي کریم ﷺ دالله تعالیٰ لخوا نه د بشریت د ښیګڼې او سوکالی لپاره راوړي دي نو په دې سره دا کس کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي اگر که دی په دې احکامو او تعلیماتو باندي عمل هم کوي.

د مثال په توګه: نبي کریم ﷺ په اسلامي تعليماتوکې مونځ مشروع او لازم ګرځولی دی، نو هر څوک چې مونځ بد او ناخوښ وګڼي کافر او د اسلامي ملت نه خارجيږي، همدغه رنگ نبي کریم ﷺ د زکات ورکول واجب ګرځولي دي، نو هر څوک چې زکات ورکول ناخوښ وګڼي کافر او د اسلامي ملت نه خارجيږي، همدغه شان نبي کریم ﷺ په اسلامي تعليماتو کې دخلورو پوري ښځو سره نکاح کول جائز کړي دي، نو هر څوک چې دا شرعي احکام ناخوښ وګڼي کافر او د اسلامي ملت نه خارجيږي.

ښځو ته بايد تعليم ورکړی شي، او په دې حقيقت پوهه کړی شي، چې يوسړي ته الله تعالی د څلورو ښځو پورې دنکاح کولو حق ورکړی دی، او دا دالله تعالی حکم او دهغه فيصله ده، نو ښځې بايد دالله تعالی دا حکم بد او ناخوښ ونه ګڼي ځکه چې دا دالله تعالی او دهغه دپيغمبر حکم دی او دالله تعالی او دهغه دپيغمبر حکم بد او ناخوښ ګڼل کفر دی.

که يوه ښځه د الله تعالی دا حکم بد نه ګڼي خو دخپل طبيعت په اساس دا نه خوښوي چې دهغې خاوند د بلې ښځې سره نکاح وکړي او يا ورسره دا ويړه وي چې خاوند به يې عدل او انصاف ونه کړي نو ځکه نه خوښوي چې خاوند يې د بلې ښځې سره نکاح وکړي باک نلري، خو که دالله تعالی دا حکم بد وګڼي نو دا کفر او داسلامي ملت نه خارجيدل دي.

ځکه چې د الله حکم ناخوښ او بد ګڼل کفر دی، او په دې باندي دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ﴾ [محمد: ۹۰]

دا ځکه چې یقینا دوی هغه قران بد گڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوی عملونه برباد کړل.

هر څوک چې داسلامي احکامو او تعلیماتو سره بغض وکړې او هغه ناخوښ او بد وگڼي کافر او دسلامي ملت څخه خارجيږي.

د مثال په توگه: په اسلامي تعلیماتو کې د لمونځ، زکات، روژه، حج، وغیره مشروعیت سره څوک بغض وکړې او هغه ناخوښ وگڼي بيله شکه کافر او د اسلامي ملت څخه خارجيږي.

ځکه چې دا عملونه بد او ناخوښ گڼل د بنده ایمان له مینځه وړي هغه داسي چې دالله تعالی او دهغه د دین او پیغمبر سره محبت کول واجب دی، او څوک چې دهغه د دین سره بغض کوې او دیني تعلیمات ناخوښ گڼي په حقیقت کې دا دالله تعالی او دهغه ددین او دپیغمبر دمحبت نه مخ اړه وې او دالله تعالی د محبت نه مخ اړه ول او دهغه دین ناخوښ گڼل کفر دی، لکه څنگه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ﴾

دا ځکه چې یقینا دوی هغه قران بد گڼلی دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوی عملونه برباد کړل.

نو هرڅوک چې د دیني تعلیماتو سره بغض کوې او هغه ناخوښ گڼي بيله شکه کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

الناقض السادس

من استهزأ بشيء من دين الرسول عليه الصلاة والسلام، أو ثواب الله، أو عقابه، كفر

د اسلام په نواقضو کې شپږم ناقض: په دين اسلام او يا دهغې په احكامو پوري، او همدارنگه دالله تعالى په ثواب او عقاب پوري توقي او مسخري کول کفر دی.

او په دې باندي دليل د الله تعالى دا وينا ده:

﴿قُلْ أِبَلَّهِ وَأَعْيُنِهِ، وَرَسُولِهِ، كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ﴾ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَدُوا أَفْكَرْتُمْ

بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ﴿[التوبة: ٦٥-٦٦]

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقي او مسخري کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلونه وروستو کافران شوې يي.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې شپږم ناقض: په دين اسلام او يا دهغې په احكامو پوري، او همدارنگه دالله تعالى په ثواب او عقاب پوري توقي او مسخري کول کفر دی.

نو هر څوک چې په اسلامي تعليماتو پورې توقې او مسخرې وکړې کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

د بيلگې په توگه که څوک په لمانځه پورې، يازکات پورې يا روژې پورې او يا په لمونځ کونکو پورې توقې او مسخرې وکړې کافر کيږي، همدغه رنگ که څوک په گيره پورې توقې او مسخرې وکړې کافر کيږي، ځکه چې گيره پريښود دني کریم ﷺ سنت دي او هغه ﷺ خپل امت ته د گيرې د پريښودلو امر کړی دی، نو په گيره پورې توقې او مسخرې کول کفر دی.

همدغه شان په جنت او دوزخ پورې توقې او مسخرې کول کفر دی. جنت الله تعالی د خپلو نيکانو بندگانو لپاره د نعمتونو او خوشحاليو کور پيدا کړی دی، او دوزخ الله تعالی د کفرانو لپاره د عذاب او کړاونو کور پيدا کړی دی، که څوک په دې پورې توقې او مسخرې وکړي، نو کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

همدغه شان د ځينې عملونو په اجر او ثواب پورې توقې او مسخرې کول هم کفر دی، لکه د مثال په توگه چې څوک دا حديث واورې:

عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله ﷺ قال: «من قال سبحان الله وبحمده في يوم مائة مرة. حطت عنه خطاياها وإن كانت مثل زبد البحر».

ابوهريره رضي الله عنه روايت کوي چې نبي کریم ﷺ فرمايلي دي: څوک چې د ورځې (سبحان الله وبحمده).

سل ځله ووايي نو ټول گناهونه به يي معاف شي اگر که ددریاب
دځگ برابر گناهونه وي.

که څوک په دې حدیث پورې توقې او مسخرې وکړې نو کافر او
داسلامي ملت نه خارجيږي.

نو ددين اسلام په احکامو او تعليماتو پورې او همدغه رنگ په هغه
ثوابونو پورې کوم چې الله تعالی د خپلو نيکانو بندگانو دپاره تيار کړې
دي، او هغه عذابونه کوم چې الله تعالی د فاسقانو او فاجرانو دپاره تيار
کړي دي توقې کول کفر دی.

او په دې باندي دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿قُلْ أَبِإللهِ وَءَايٰتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ سَتَهَرُءُۢمۡ وَاَنْتُمْ لَا تَعْنَدُوۡۤا اَنۡدَ كَفَرْتُمْ
بَعَدَ اٰمٰنِكُمْ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او
مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان
راورلونه وروستو کفران شوې يي.

د توقو او مسخرو په وجه باندي الله تعالی په دوې باندي د کفر
حکم وکړو، او د دوې کفري ثابت کړو.

دا اياتونه د تبوک دغزا په مهال په مجاهدينو کې دهغه کسانو په باره
کې نازل شوي وو، کومو چې په نبي کریم ﷺ او دهغه په ملگرو پورې
توقې او مسخرې وکړې، او داسي وويل: چې مونږ د دوې په خير خيتور

په خوراک کې، او د دوې په خیر دروغون په خبرو کې، او د دوې په خیر کم زړي دجنگ په وخت نه دي لیدلي.

یعنې دا پیغمبر او دده ملګري ډیر خوراگونه کوې، او په خبرو کې دروغ وايي، او دجنگ په وخت کې کمزري دي خوګله چې دوې دا خبري کولې، نو عوف بن مالک د دوې دا خبرې واوریدلې، نو ده هغه کس ته چې دا خبرې یې کولې وویل: ته دروغون او منافق یې زه به خامخا نبي کریم ﷺ ددې خبر ورکووم!

عوف بن مالک ددې لپاره راغې چې نبي کریم ﷺ ته خبر ورکړې، خو ددې نه مخکې په نبي کریم ﷺ باندي د الله لخوا وحې راغلې وه او دا آیاتونه الله تعالی نازل کړې وو:

﴿قُلْ أَيْدِي اللَّهِ وَأَيْدِيهِمْ وَرَسُولُهُمْ كَسَبَتْ سَتَرْنَاهُمْ وَنَكَلْنَا بِأَسْفُلِ أَعْيُنِنَا وَأَنْتُمْ كَافِرُونَ﴾
﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَدُوا أَفَدَّ كَفَرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ﴿٦٦﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې کولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو کافران شوې يې.

د دې ايت د نازلیدلو نه وروستو هغه کس چې دا توقې او مسخرې يې کړې وې نبي کریم ﷺ ته راغی عذرونه او بهانې يې ورته پيش کولې، چې يا رسول الله دا خبرې خو مونږ ستاسو دسپکاوې دپاره نه دې کړې بلکه په دې خبرو سره خو يواځې مونږ د لارې منزل لنډه وو عذرونه او بهانې يې پيشکولې.

او نبی کریم ﷺ ورته یواځې همدا ایت لوستلو:

﴿قُلْ أِبَاءَ اللَّهِ وَءَابَائِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ سِتْمَةٌ يَوْمَ لَا تَعْنَدُوا فَدَكَّرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې كولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو كافران شوې يي.

او هغه كس چې توقې او مسخري يي كړې وې په ډيرې زارۍ سره يي دنبي کریم ﷺ نه معافې غوښتله په داسي حال كې چې دنبي کریم ﷺ د اوښې پرې يي كلک نيولی وو، او خپې يي په زمكه باندي په كلنو كې رابنكلې او په ډيره زارۍ سره يي دنبي کریم ﷺ نه معافي غوښتله!

او نبی کریم ﷺ ورته یواځې همدا ایت لوستلو:

﴿قُلْ أِبَاءَ اللَّهِ وَءَابَائِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ سِتْمَةٌ يَوْمَ لَا تَعْنَدُوا فَدَكَّرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ﴾

ته ورته ووايه: ايا تاسو په الله او دهغه په رسول پورې توقې او مسخرې كولې؟ عذرونه بهانې مه جوړوې، يقينا تاسو دخپل ايمان راوړلو نه وروستو كافران شوې يي.

نو ددين اسلام په احكامو او تعليماتو پورې او همدغه رنگ په هغه ثوابونو پورې كوم چې الله تعالى د خپلو نيكانو بندگانو دپاره تيار كړې دي، او هغه عذابونه كوم چې الله تعالى د فاسقانو او فاجرانو دپاره تيار كړي دي توقې كول كفر دی، ځكه چې دوې په دين پورې توقې نه

وې کړې بلکه دوې په صحابه کرامو پورې توقې او مسخري کړې وې او داسې يې ويلي وو چې دا د پيغمبر ملگري ډير خوراگونه کوي، او دروغ وايي او د جنگ په وخت کې کم زړي دي، او په دې سره دوې د اسلامت نه خارج شول، نو دهغه چا به څه حال وې چې هغوي دين اسلام او يا دهغې په تعليماتو پورې توقې او مسخري کوي، د مثال په توگه په لمانځه زکات، روژه وغيره پورې توقې او مسخري کوي، يا په جنت، دوزخ، او پل د صراط، تله دميزان وغيره پورې توقې او مسخري کوي، نو بيله شک نه دوې په دې توقو او مسخرو سره کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

الناقض السابع

السحر، ومنه الصرف والعطف، فمن فعله أورضي به كفر

د اسلام په نواقضو کې اوم ناقض: سحر دی او دسحر په قسمونو کې یو قسم (صرف) دبنځې او خاوند جدا کول، او (عطف) یا د بنځې او خاوند به مینځ کې مینه او محبت پیدا کول دي.

نو هر چا چې سحر وکړو او یا په سحر باندې راضي شو کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي، او په دې باندې دليل د الله تعالى دا وينا ده:

﴿وَمَا يُعْلِمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ [البقرة: ۱۰۲]

او دغو دواړو به هېچا ته بنودنه نه کوله مگر ويل به يي: مونږ يو ازميننت يو، نو ته مه کافر کيږه.

نو ددي ايت نه معلومه شوه چې سحر کول کفر دی.

وضاحت:

سحر په لغت کې هغه څه ته وايي چې دهغې سبب او علت خفې او پټ وي.

او په شرعه کې سحر عبارت دی دهغه تعويدونو، او دمونو او غوتو،

او لوگو نه چې دانسانانو په زړونو او بدنونو کې تاثیر کوي، کله دغه تاثیر داسې وي چې انسان مريض شي او کله داسې وي چې ددې دوجې نه انسان مړ شي، او کله داسې وي چې ددې سحر په وجه د خاوند او ښځې په مينځ کې جدي راشي وغيره.

او سحر ته سحر ځکه وايي چې دهغې تاثیر مخې او پټ وي او دسحر د تاثیر د وجې نه انسان کله مريض کېږي، او کله د سحر دتاثير دوجې نه انسان مري هم، او کله دسحر دتاثير دوجې نه دښځې او خاوند په مينځ کې جدا والی هم راکوي.

ساحر تر هغه وخته پورې جنات، پيريان، او شيطانان دخپل ځان نشي تابع کولی ترڅو چې دا ساحر د شرک او کفر مرتکب نشي!
نو ځکه سحر دشرک يو قسم دی او دسحر په وجه باندي انسان د اسلامي ملت نه خارجېږي.

ځکه کله چې ساحر پيريان دخپل ځان تابع کوي، نو خامخا دشرک ارتکاب کوي، ځکه چې پيريان دساحر خدمت هيڅ کله نه کوي ترڅو چې دا ساحر په شرک او کفر کې واقع نه کړي.

دمثال په توگه: پيريان ساحر ته ووايي چې مونږ به ستا خدمت او تابعداري کوو، خو په دې شرط چې ته به قران کریم په گندگې کې وغورځوي، او يا به په قران کریم باندي امتيازې وکړي، او يا به زمونږ دپاره ذبحه او قربانې وکړي وغيره، نو کله چې ساحر دا کارونه ترسره کړي نو ددې په وجه باندي مشرک او کافر شي، او بيا پيريان ددې

ساحر تابع او خبره يي منې، بيا چې ساحر ورته ووايي چې فلانکي کس ووهه نو هغه وهې تردې که دا ساحر ورته ووايي: چې فلانکي کس مړ کړه نو وژني هغه لره او کله ورته خبرونه وغيره هم راوړې.

ددي وجې نه سحر دشرک يو قسم دی، نو چا چې دسحر زده کړه وکړه، يا يي بل چا ته دسحر تعليم ورکړو، او يا يي سحر وکړو، او يا په سحر کولو باندې راضي شو، نو بيله شکه مشرک او داسلامي ملت نه خارجيږي او په دې باندې دليل د الله تعالى دا وينا ده:

﴿وَمَا يُعْلِمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

او دغو دواړو به هيچا ته نبودنه نه کوله مگر ويل به يي: مونږ يو ازمينبت يو، نو ته مه کافر کيږه.

ددي ملائکونو نه چې به چا وغوښتل چې سحر ورته وښايي نو دوي به ورته نصيحت وکړو، او دسحر زده کولونه به يي منعه کړل، او ورته به يي وفرمايل:

﴿إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾

مونږ يو ازمينبت يو، نو ته مه کافر کيږه.

او همدارنگه دا وينا دالله تعالى:

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ

السِّحْرَ﴾ [البقرة: ۱۰۲]

او سليمان عليه السلام کفر نه وو کړی او ليکن شيطانان کافر شوي وو خلقو ته به يي جادو ښودلو.

ددي اياتونونه معلوميرې چې سحر او جادو كفردى او ددې كونكى او په دې باندې راضې كيدونكى كافر او داسلامي ملت نه خارج دى.

او دسحر په قسمونو كې يو قسم (صرف) دنبخې او خاوند جدا كول، او (عطف) يا دنبخې او خاوند به مينخ كې مينه او محبت پيدا كول دي.

دسحر په قسمونو كې يو قسم سحر د(صرف) دى دصرف معنې داده چې په دې قسم دسحر سره دنبخې او خاوند په مينخ كې اختلاف پيدا كيرې او بيا ديو بل نه جدا كيرې دمثال په توگه چې كله په يو سري باندې دا سحر وشې نو هغه ته بيا خپله بنځه په ډير بدرنگ شكل كې بنكارې او نفرت ترينه كوې او نه غواړې چې خپلې بنځې ته نيژدي شي.

او يا داسحر په بنځه باندې وشې نو هغې ته بيا خپل خاوند په ډير بد رنگ شكل كې بنكارې او ډير ځله بيا ددي سحر انجام په طلاق باندې سر ته ورسيرې او خاوند خپلې بنځې ته طلاق وركړې او ديو بل نه جدا شې.

او بل يو قسم دسحر هغه (عطف) دى دعطف معنې داده چې په دې سره دنبخې او خاوند په مينخ كې مينه ډيريرې

دمثال په توگه چې كله په يو سري باندې دا سحر وشې نو هغه ته بيا خپله بنځه په ډير بناسته شكل كې بنكارې مينه او محبت يي ورسره زياتيرې، اگر كه په حقيقت كې دا بنځه بد رنگه او بد اخلاقه هم وې.

او يا داسحر په بنځه باندې وشې نو هغې ته بيا خپل خاوند په

ډیر بنائسته او ښکلي شکل کې ښکاري مینه او محبت یې ورسره زیاتیرې، اگر که په حقیقت کې ددې دا خاوند بد رنگ او بد اخلاقه هم وې، او دا ټول کارونه د سحر په نتیجه کې پیدا کیږي.

او ددې سحر یو قسم هغه ته (تولة) وايي، تولة یو قسم دوا ده چې ساحران یې تیاروي او په هغې باندې عام خلک دا گمان کوي چې کله دا دوا د خاوند سره وې نو بیا د ښځې ورسره مینه او محبت پیدا کیږي، او چې کله د ښځې سره وې، نو بیا د خاوند ورسره مینه او محبت پیدا کیږي او دا ټول په سحر کې دا خلیږي.

او چا چې سحر وکړه، او یا په سحر باندې راضي شو نو ددې په وجه باندې دا انسان کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي.

او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَا يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَقًّا يَقُولَانِ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ﴾ [البقرة: ۱۰۲]

او دغو دواړو به هیچا ته ښودنه نه کوله مگر ویل به یې: مونږ یو از مینبت یو، نو ته مه کافر کیږه.

او د الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ
النَّاسَ السِّحْرَ﴾

او سلیمان علیه السلام کفر نه وو کړی او لیکن شیطانان کافر شوي وو خلقو ته به یې جادو ښودلو.

ددي اياتونه معلوميرې چې سحر او جادو كفردى او ددې كونكى او په دې باندې راضې كيدونكى كافر او داسلامي ملت نه خارج دى.

ساحران دسحر په وجه باندې هيچا ته ضرر او تكليف نشې رسولى مگر هغه تكليف او ضرر به ورته رسيرې كوم چې الله تعالى ددي انسان په تقدير او قسمت كې ليكلي وې لكه څنگه چې الله تعالى فرمايلى دى:

﴿وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ﴾ [البقرة: ۱۰۲]

او دوي په دې سحر سره هيچا ته ضرر نشې رسولى مگر دالله تعالى په حكم سره.

الناقض الثامن

مظاهرة المشركين ومعاونتهم على المسلمين

د اسلام په نواقضو کې اتم ناقض: دمسلمانانو په خلاف د مشرکانو او کفرانو سره مرسته او مدد کول دي، او په دې باندې دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ [المائدة: ۵۱]

او په تاسو کې چې چا د دوې سره دوستې وکړه، نو يقينا هغه له همدوې څخه دی، او بيشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدايت نه کوي.

وضاحت:

د مسلمانانو په خلاف د مشرکانو، او کفرانو سره مرسته او کومک کول کفر دی، او په دې سره انسان د اسلامي ملت نه خارجيږي.

دمثال په توگه دکفرانو او مسلمانانو په مينځ کې جنگ وې او په دې کې يو کس د کفرانو سره د مسلمانانو په خلاف مرسته او تعاون وکړي، نو په دې عمل سره دا مرسته کونکی د اسلامي ملت نه خارجيږي.

که دا مرسته او کومک په هر شکل کې وې لکه په اسلحې سره دکفرانو کومک وکړي يا په مال سره يا کفرانو ته داسې مشورې ورکړي

چې په هغې سره مسلمانانو ته تکلیف او ضرر رسیږي، په دې ټولو کارونو سره انسان کافر او داسلامي ملت نه خارجيږي، ځکه چې په دې عمل سره ده مشرکان او کافران په مسلمانانو باندي غوره کړل، او ددینه دا لازميږي چې دکافرانو سره مرسته او کومک کونکی په اصل کې اسلام او مسلمانان بدگني او کفر او شرک په اسلام باندي غوره کوي، اودا بيله شکه کفر او ارتداد دی، لکه څنگه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ﴾ [محمد: ۹]

دا ځکه چې يقينا دوي هغه قران بدگنلي دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوي عملونه برباد کړل.

هرڅوک چې د مسلمانانو په خلاف د کافرانو او مشرکانو سره مدد کوي، نو په دې کار سره دا کس د اسلامي ملت نه خارجيږي، ځکه چې د کافرانو سره مدد کول، په اصل کې د اسلام سره بغض کول دي او دکفر سره مينه کول دي، او د اسلام سره بغض کول، او اسلام بدگنل کفر دی لکه څنگه چې الله تعالی فرمايلي دي:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ﴾

دا ځکه چې يقينا دوي هغه قران بدگنلي دی چې الله تعالی نازل کړی دی، نو هغه الله د دوي عملونه برباد کړل.

او د مسلمانانو په خلاف د کافرانو سره مدد کول کفر، او په دې باندي خاص دليل د الله تعالی دا وينا ده:

﴿يَتَّيِبُهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ [المائدة: ٥١]

ای مؤمنانو تاسو د یهودانو او نصاراو سره دوستې مه کوې دوی په خپلو کې د یو بل دوستان دي، او په تاسو کې چې چا د دوی سره دوستې وکړه، نو یقینا هغه له همدوی څخه دی، او بیشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدایت نه کوې.

د دې ایت کریمه نه معلومه شوه چې د مسلمانانو په خلاف د کافرانو او مشرکانو سره مدد کول کفر دی.

د (موالات او تولي) په منځ کې فرق: تولي یعنې دکافرانو سره دوستې او مدد کول دمسلمانانو په خلاف دا کفر دی.

او موالات یعنې د کافرانو سره تعلقات او اړیکې ساتل دا گناه کبیره ده.

اصل د تولي: دکافرانو سره په زړه کې مینه کول دي او بیا ددې محبت په وجه دهغوې سره مرسته او مدد کول د مسلمانانو په خلاف په مال سره، یا په اسلحې سره وغیره او په نص د قران کریم سره دا کفر دی، لکه څنګه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿يَتَّيِبُهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾ [المائدة: ٥١]

ای مؤمنانو تاسو د یهودانو او نصاری و سره دوستې مه کوې دوی په خپلو کې د یو بل دوستان دي، او په تاسو کې چې چا د دوی سره دوستې

وکره، نو یقینا هغه له همدوې څخه دی، او بیشکه الله تعالی ظالم قوم ته هدایت نه کوي.

(ومن یتولهم منکم) یعني څوک چې ستاسونه کفرانو ته واورې او دهغوي سره دوستي وکړي.

(فإنه منهم) پس هغه یقینا دهمدې کفرانو دجملې څخه شو.

الناقض التاسع

من اعتقد أن بعض الناس يسعه الخروج عن

شريعة محمد ﷺ

د اسلام په نواقضو کې نهم ناقض: دا عقیده لرل چې په ځینې خلکو باند د نبی کریم ﷺ تابعداري فرض نه ده.

هرڅوک چې دا عقیده لرې چې ځینې خلک په عبادت او بندګې کې داسې مرتبې ته ورسېږې چې بیا په هغه باندې د نبی کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنګه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

وضاحت:

هرڅوک چې دا عقیده لرې چې ځینې خلک په عبادت او بندګې کې داسې مرتبې ته ورسېږې چې بیا په هغه باندې د نبی کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنګه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی او په دې باندې دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴾

[آل عمران: ۸۵]

او څوک چې داسلام نه غیر بل دین غواړي، نو هیڅکله به له ده نه قبول نه کړی شي، او دغه کس به په اخرت کې له تاوانیانو دجملې څخه وي.

ددي ایت کریمه نه معلومه شوه چې هرڅوک چې دا عقیده لري چې ځینې خلک په عبادت او بندگي کې داسې مرتبې ته ورسیري چې بیا په هغه باندې دنيې کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنگه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پیغمبري عامه ده ټولو انسانانو او پیریانو عربو او عجمو ته او په ټولو باندې دنيې کریم ﷺ تابعداري فرض او واجب ده، ځکه چې د نبي کریم ﷺ په شریعت او رسالت سره مخکني ټول شریعتونه منسوخ شوي دي: لکه څنگه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ بَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴾ [الفرقان: ۱]

ډیر برکتناک دی هغه ذات چې په خپل بنده یې فرقان (قران) نازل کړی دی، ددي لپاره چې دی دخلکو لپاره ویره ورکونکی شي.

همدغه رنگ الله تعالی فرمایلي دي:

﴿ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴾ [النساء: ۷۹]

ای نبي ته مونږه دخلکو لپاره رسول ليرلی يي او کافي دی الله تعالی د کوا ه په حيث. همدغه رنگ الله تعالی فرمایلي دي:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾ [الأعراف: ١٥٨]

ته ووايه: ای خلکو بیشکه زه ستاسو دټولو په طرف د الله تعالی راليرلی شوی رسول یم.

او د نبي کریم ﷺ فرمان دی:

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ لَا يَهُودِيٍّ، وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ»^(١).

په هغه ذات قسم کوم، دچا په لاس کې چې د محمد ﷺ روح دی، نه رسيرې زما باره کې خبر په دي امت کې هيچا ته، نه يهودي ته، او نه نصراني ته او بيا ايمان نه راوړې په هغه شريعت باندي په کوم چې زه راليرل شوی یم او مړ شي مگروي به دی داور والا ونه.

همدغه رنگ د نبي کریم ﷺ بل فرمان دی:

«أَعْطَيْتُ خَمْسًا، لَمْ يَعْطَهُنَّ أَحَدٌ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ قَبْلِي» -وذكر منها...-

وكان النبي يبعث إلى قومه خاصة، وبعثت إلى الناس عامة.^(٢)

ماته پنځه داسي خيزونه راكړی شوي دي کوم چې زمانه مخکې پيغمبرانو ته نه وو ورکړل شوي،

(١) رواه مسلم من حديث أبي هريرة رضي الله عنه

(٢) متفق عليه من حديث جابر بن عبد الله رضي الله عنه

په دې حدیث کې نبي کریم ﷺ دا ذکر کړی دي - چې مخکنې پیغمبران به خاص یو قوم ته رالیږل کیدل، او زه د قیامت پورې ټولو انسانانو ته د پیغمبر په حیث رالیږل شوي يم.

ددي ایت کریمه نه معلومه شوه چې هرڅوک چې دا عقیده لرې چې ځینې خلک په عبادت او بندگي کې داسې مرتبې ته ورسیرې چې بیا په هغه باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه وي، لکه څنگه چې په خضر علیه السلام باندې د موسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پیغمبري عامه ده ټولو انسانانو او پیریانو عربو او عجمو ته او په ټولو باندې دنبي کریم ﷺ تابعداري فرض او واجب ده، ځکه چې د نبي کریم ﷺ په شریعت او رسالت سره مخکني ټول شریعتونه منسوخ شوي دي نو تر قیامت پورې په ټولو انسانانو او پیریانو باندې دنبي کریم ﷺ، تابعداري فرض او لازم ده، او هر چې موسی علیه السلام وو نو دهغه رسالت او پیغمبري یواځې دنبي اسرائیلو لپاره وه، نو ځکه په خضر علیه السلام باندې دموسی علیه السلام تابعداري فرض نه وه، او بل دا چې خضر علیه السلام دغوره قول مطابق د الله تعالی نبي وو، او دالله تعالی لخوا ورته وحې راتلله، ځکه الله تعالی موسی علیه السلام ته امر وکړو چې د خضر علیه السلام څخه ځینې علم زده کړې، لکه دا واقعه الله تعالی په سورت کهف کې بیان کړی ده، او همدارنگه په صحیح بخاري کې هم ددي واقعي تفصیل ذکر دی لکه څنگه چې نبي کریم ﷺ فرمایلي:

«قام موسى النبي خطيبا في بني إسرائيل فستل أي الناس أعلم فقال أنا أعلم فعتب الله عليه إذ لم يرد العلم إليه فأوحى الله إليه أن عبدا من عبادي بمجمع البحرين هو أعلم منك قال يا رب وكيف به فقيل له احمل حوتا في مكمل فإذا فقدته فهو ثم فانطلق وانطلق يوشع بن نون وحملا حوتا في مكمل حتى كانا عند الصخرة وضعا رءوسهما وناما فانسل الحوت من المكمل فاتخذ سبيله في البحر سريرا وكان لموسى وفتاه عجا فانطلقا بقية ليلتهما ويومهما فلما أصبح قال موسى لفتاه آتنا غداءنا لقد لقينا من سفرنا هذا نصبا ولم يجد موسى مسا من النصب حتى جاوز المكان الذي أمر به فقال له فتاه أرايت إذ أوينا إلى الصخرة فإني نسيت الحوت وما أنسانيه إلا الشيطان قال موسى ذلك ما كنا نبغي فارتدا على آثارهما قصصا فلما انتهيا إلى الصخرة إذا رجل مسجى بثوب أو قال تسجى بثوبه فسلم موسى فقال الخضر وأنى بأرضك السلام فقال أنا موسى فقال موسى بني إسرائيل قال نعم قال هل أتبعك على أن تعلمني مما علمت رشدا قال إنك لن تستطيع معي صبيرا يا موسى إني على علم من علم الله علمنيه لا تعلمه أنت وأنت على علم علمكه لا أعلمه قال ستجدني إن شاء الله صابرا ولا أعصي لك أمرا فانطلقا يمسيان على ساحل البحر ليس لهما سفينة فمرت بهما سفينة فكلموهم أن يحملوهما فعرف الخضر فحملوهما بغير نول فجاء عصفور فوق على حرف السفينة فنقر نقرة أو نقرتين في البحر فقال الخضر يا موسى ما نقص علمي وعلمك من علم الله إلا كنقرة هذا العصفور في البحر فعمد الخضر إلى لوح من ألواح السفينة

فنزعه فقال موسى قوم حملونا بغير نول عمدت إلى سفينتهم فخرقتها لتغرق أهلها قال ألم أقل إنك لن تستطيع معي صبرا قال لا تؤاخذني بما نسيت ولا ترهقني من أمري عسرا فكانت الأولى من موسى نسيانا فانطلقا فإذا غلام يلعب مع الغلمان فأخذ الخضر برأسه من أعلاه فاقتلع رأسه بيده، فقال موسى: أقتلت نفسا زكية بغير نفس قال ألم أقل لك إنك لن تستطيع معي صبرا قال ابن عيينة وهذا أوكد فانطلقا حتى إذا أتيا أهل قرية استطعما أهلها فأبوا أن يضيفوهما فوجدا فيها جدارا يريد أن ينقض فأقامه قال الخضر بيده فأقامه فقال له موسى لو شئت لاتخذت عليه أجرا قال هذا فراق بيني وبينك قال ﷺ: يرحم الله موسى لو ددنا لو صبر حتى يقص علينا من أمرهما^(١).

موسی علیه السلام بنی اسرائیلو ته بیان کوو، نو په دې مهال دده نه پوښتنه وکړې شوه چې لوی عالم او پوهه څوک دی؟

موسی علیه السلام وویل لوی عالم او پوهه زه یم، دده دا خبره د الله تعالی خوښه نه شوه ځکه چې ده د علم او دپوهې نسبت الله تعالی ته ونه کړه، نو الله تعالی موسی علیه السلام ته وحې وکړه چې په مجمع بحرین ځای کې زما یو بنده دی هغه ستا نه ډیر پوهه دی هغه ته ورشه، موسی علیه السلام وویل ای زما ربه زه به څنگه دهغه ځای پیدا کړم، نو ورته وویل شو چې دځان سره یو ماهې په پچې کې واخله او چې کله داماهې دپچې نه ورک شو همدغه ځای دی.

(١) أخرجه البخاري رحمه الله

موسی علیه السلام سره دیو ځوان چې یوشع بن نون دهغه نوم دی روان شول او په پچې کې یې دځان سره ماهي هم واخست روان وو تردې چې یو ځای ته ورسیدل چې هلته یو لویه کمر وه دهغې په خوا کې ویده شول، او ماهي د پچې نه پټ ووت او په سمندر کې یې دسورنگ په څیر لاره جوړه کړه.

موسی علیه السلام او دهغه ملگری حیران شول، یوه شپه او یوه ورځ منزل یې وکړو نو هر کله چې صبا شو، موسی علیه السلام خپل ملگری ته وویل چې دا زمونږ خوراک راوړه یقینا مونږ په دې سفر کې ستړي شو، موسی علیه السلام دجمع بحرین پوري منزل کولو باندي (دکوم ځای چې ورته امر شوی وو) سترتیا محسوسه نه کړه، خو چې کله دهغه ځای نه تیر شو نو سترتیا یې محسوسه کړه، نو دهغه ملگری ورته وویل: ایا ستا په یاد دي کله چې مونږ دهغه لوې کمر په خوا کې دمه وکړه، نو هلته ماهي سمندر ته وننوت، خو زما نه هیر شو چې تاته یې یاد کړم، موسی علیه السلام وویل: مونږ دهمدغه ځای په لټون کې یو پس دواړه په خپلو قدمونو واپس قدم په قدم راوگرځیدل هر کله چې دوې هغه لوې کمر ته رواورسیدل، نو هلته یې یو سپری ولید چې خپل ځان یې په کپړه باندي پټ کړی وو (همدغه خضر علیه السلام وو) نو موسی علیه السلام ورباندي سلام واچوو، نو خضر علیه السلام ورته وویل چې دا سلام دې د کوم ځای نه راوړه، موسی علیه السلام ورته وویل زه موسی یم، خضر علیه السلام ورته وویل هغه د بني اسرائیلو موسی؟

موسی علیه السلام وویل هو، بیا ورته موسی علیه السلام وویل ایا زه ستا تابع شم په دې شرط چې را وښايي ماته هغه علم چې تاته درکړی شوی دی د سمي لاري، خضر علیه السلام ورته وویل ای موسی ته زما سره دصبر کولو توان او طاقت نلري ځکه چې ماته الله تعالی داسي علم را کړی چې ته دهغې په حقيقت نه پوهیږي، او تاته الله تعالی داسي علم درکړی چې زه په هغې نه پوهیږم!

موسی علیه السلام ورته وویل که دالله تعالی خوښه وې زه صبر کوم ستاسره، او ستا نافرمانی به نه کوم، نو دواړه د سمندر په غاړه پایدل روان شول ځکه چې دوې سره کشتی نه وه، نو یوه کشتی ورباندي راغله، ددي لپاره چې دځان سره په کشتی کې سپاره کړې، هغوي خضر علیه السلام وپیژنده نو بغیر د کرایه نه یې له ځان سره په کشتی کې سپاره کړل، په دې دوران کې یوه مرغې راغله او دکشتی په غاړه کیناسته او په بحر کې یې خپله مښوکه ښکته کړه او دوه ټونکي یې ووهلې خضر علیه السلام وویل ای موسی زما او ستا علم دالله تعالی د علم نه په نسبت داسي مثال لري لکه ددې مرغې په مښوکه اوبه او دا لوی سمندر.

بیا په قصد سره خضر علیه السلام په دې رواني کشتی کې یوې تختې ته لاس کړ او دکشتی نه یې را وویستله موسی علیه السلام ورته وویل دې قوم مونږ بغیر دکرایه نه په کشتی کې سپاره کړو، او ته دهغوي کشتی خرابوې چې داخلک په اوبو کې ډوب شي؟

خضر عليه السلام ورته وويل ايا تاته ما نه وو ويلى چې ته زما سره صبر نشي كولى، موسى عليه السلام ورته وويل دا ځل ما مه رانيسه زمانه هير شو، ځكه چې اول ځل خبره دموسى عليه السلام نه هيره شوه، بيا روان شول نو په يو هلك ورتير شول چې دنورو هلكانو سره يي لويي كولې، نو خضر عليه السلام دغه هلك دبره طرف دسر نه راونيولو، او سريي ترينه په لاس سره جدا كړ، موسى عليه السلام ورته وويل تا خو يو داسي نفس قتل كړو چې هغه هيڅ جرم نه وو كړى، او نه يي قتل كړى وو؟! خضر عليه السلام ورته وويل ايا تاته ما نه وو ويلى چې ته زما سره هيڅ كله صبر نشي كولى.

ابن عيينه ويلي چې په دې دويم ځل سره يي ورته تاكيد وكړو چې ته صبر نشي كولى، بيا روان شول په يو كلي ورغلل او دكليوالو نه يي د خوراك غوښتنه وكړه، خو هغوې د دوې دميلمستيا نه انكار وكړو، او دوې دهغوې يو ديوال وليد چې راغورځيده، نو خضر عليه السلام هغه ديوال ته په لاس اشاره وكړه او هغه ديوال يي سيده كړو، موسى عليه السلام ورته وويل: كه ستا خوښه وې نو په دې ديوال سيده كولو باندي به دې مزدوري اخستي وى! خضر عليه السلام ورته وويل: دا زما او ستا په مينځ كې د بيلتون وخت دى.

نبي كريم ﷺ وفرمايل: الله تعالى دې په موسى عليه السلام رحم وكړې كه لږ صبر يي كړى وى، چې مونږ ته دهغوې نور كارونه هم بيان شوى وى.

ددي حديث نه هم معلومه شوه چې په خضر عليه السلام باندې د موسى عليه السلام تابعدارې واجب نه وه ځکه چې خضر عليه السلام د بني اسرائيلو نه نه وو، او موسى عليه السلام بني اسرائيلو ته د پيغمبر په حيثيت راغلی وو.

نو هر څوک چې دا گمان کوي چې د نبي کریم ﷺ په امت کې داسي بندگان شته چې په هغوي باندې د نبي کریم ﷺ تابعداري فرض او واجب نه ده، دا سي عقیده لرونکې کافر دی او دده د کفر دوه دليله دي:

لمړي دليل: هغه دادی چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پيغمبري ټولو انسانانو او پيريانو ته عامه ده، او د موسى عليه السلام رسالت او پيغمبري يواځې د بني اسرائيلو دپاره وه، نو ځکه خضر عليه السلام باندې د موسى عليه السلام تابعداري فرض نه وه، او هر چې مونږ يو په مونږ ټولو باندې د نبي کریم ﷺ تابعداري فرض ده.

دويم دليل: هغه دادی چې خضر عليه السلام د غوره قول په بنا د الله تعالی نبي وو او وحې ورته کيده، نو ځکه ورباندې د موسى عليه السلام تابعداري فرض نه وه چې دهغه خپل شريعت وو، او د موسى عليه السلام خپل شريعت وو، او هر چې د نبي کریم ﷺ امت دی په دوي ټولو باندې د نبي کریم ﷺ تابعداري فرض ده، او که څوک دا عقیده لري چې ځينې خلکو باندې د نبي کریم ﷺ تابعداري فرض نه ده او کولی شي چې د الله تعالی عبادت او بندگې وکړي په بله يوه طريقه باندې نو دا سرې کافر او داسلامي ملت نه خارج دی او په دې باندې د ټولو مسلمانانو اتفاق

دی، ځکه چې د نبي کریم ﷺ رسالت او پیغمبري ټولو انسانانو او پیرانو دپاره عامه ده.

هر څوک چې دا عقیده لري چې نبي کریم ﷺ یواځې عربو ته د پیغمبر په حیثیت راغلی وو، نو دا عقیده لرونکی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، ځکه نبي کریم ﷺ فرمایلي دي:

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ لَا يَهُودِيٍّ، وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ»^(۱).

په هغه ذات قسم کوم، دچا په لاس کې چې د محمد ﷺ روح دی، نه رسېږي زما باره کې خبر په دي امت کې هیچا ته، نه یهودي ته، او نه نصراني ته او بیا ایمان نه راوړي په هغه شریعت باندي په کوم چې زه رالیږل شوی یم او مړ شي مگروي به دی داور والا ونه.

(۱) رواه مسلم من حدیث أبي هريرة رضي الله عنه

الناقض العاشر

الإعراض عن دين الله لا يتعلمه ولا يعمل به

د اسلام په نواقضو کې لسم ناقض: د الله تعالی د دین نه اعراض او مخ اړول دي، هغه داسي چې نه د الله تعالی د دین تعلم (زده کړه) کوې او نه دالله تعالی په دین باندي عمل کوې، او په دي باندي دلیل د الله تعالی دا وینا ده:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذَكَرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْقِمُونَ﴾ [السجدة: ٢٢]

خوک دی لوی ظالم دهغه چا نه چې هغه ته د رب په ایتونو سره پند ورکړی شي، بیا هغه د دغه ایتونو نه مخ وگرځوې بیشکه مونږ د مجرمانو نه انتقام اخستونکي یو.

وضاحت:

د اسلام په نواقضو کې لسم ناقض: د الله تعالی د دین نه اعراض او مخ اړول دي، هغه داسي چې نه د الله تعالی د دین تعلم (زده کړه) کوې او نه دالله تعالی په دین باندي عمل کوې، او نه دالله تعالی عبادت او بندگې کوې نو دا اعراض کونکی کافر دی حکه چې نه د الله تعالی دین زده کوې او نه په هغې باندي عمل کوې او نه دالله تعالی عبادت او

بندگې کوې، نو بیشکه په دي حال کې دا دشيطان بندگې کوی وې، او دشيطان بندگې کونکی کافر دی.

ځينې خلک د دين څخه بي پرواه وې نه دالله تعالی دين زده کوې او نه په هغې باندې عمل کوې او نه دالله تعالی عبادت او بندگې کوې، نو په حقيقت کې داسي کس د شيطان عبادت او بندگې کوې ځکه شيطان ورته دا بي دينې بنايسته کړې وې او دا دشيطان بندگې کوې، ځکه چې په دنيا کې دوه قسمه بندگان وې يو قسم هغه بندگان وې چې دالله تعالی عبادت او بندگې کونکي وې، او بل قسم هغه بندگان دي چې هغوې دشيطان بندگې کوې، نو څوک چې دالله تعالی بندگې نه کوې حقيقت کې هغه دشيطان بندگې کوې هر هغه څوک چې دالله تعالی د دين نه بي پرواه وې نه دالله تعالی دين زده کوې، او نه په دين باندي عمل کوې، او نه دالله تعالی عبادت او بندگې کوې، او نه په الله تعالی باندي ايمان لري، نه لمونځ کوې، او نه دا عقیده لري چې الله تعالی د ټولو کائناتو خالق او رازق او نظام چلونکی دی، نو بيله شکه دا کس کافر دی. لکه الله تعالی فرمايلي دي:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْقِمُونَ﴾

څوک دی لوی ظالم دهغه چا نه چې هغه ته د رب په ایتونو سره پند ورکړی شي، بیا هغه د دغه ایتونو نه مخ وگرځوي بیشکه مونږ د مجرمانو نه انتقام اخستونکي یو.

همدغه رنگ الله تعالى فرمايلي دي:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَمَتْ يَدَاؤُهُ﴾ [الكهف: ٥٧]

او دهغه کس نه لوی ظالم څوک دی، چې ده ته دخپل رب په ایتونو سره نصیحت ورکړې شې، نو دی دهغو نه مخ واړوې، او هغه عملونه هیر کړې کوم چې دده لاسونو لیرلې دي.

همدغه رنگ دالله تعالى دا فرمان:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُعْرِضُونَ﴾ [الأحقاف: ٣]

او کافران دهغه قران نه چې دوی ته ورباندې ویره ورکولی شې مخ گرځونکي دي.

ددي ایتونو معلومه شوه چې دالله تعالى د دین نه اعراض او مخ اړول کفر دی.

پاملرنه: هغه نواقض د اسلام چې مخکې بیان شول ددې په ارتکاب سره انسان د اسلامي ملت نه خارجيږي برابره خبره که قصدا ددي ارتکاب وکړې، او یا په مزاح او توقې سره او یا د ویري د وجې ددې نواقضو ارتکاب وکړې په دې ټولو حالاتو کې دا انسان د ملت اسلامي نه خارجيږي، مگر په حالت د اکراه او جبر کې بیا انسان معذور وي خو په دې شرط چې زړه یې په اسلام مطمئن وي.

وضاحت:

مصنف رحمه الله وفرمايل: چې ددي نواقضو په ارتکاب سره انسان

د اسلامي ملت نه خارجيږي برابره خبره که قصدا ددي ارتکاب وکړي، او يا په مزاح او توقې سره او يا د ويري د وجې ددې نواقضو ارتکاب وکړي په دې ټولو حالاتو کې دا انسان د ملت اسلامي نه خارجيږي، مگر په حالت د اکراه او جبر کې بيا انسان معذور وي خو په دې شرط چې زړه يې په اسلام مطمئن وي.

ددي مثال: لکه يو څوک قصدا په لمانځه پورې توقې او استهزاء وکړي، يا په مزاح او توقې سره په لمانځه پورې استهزاء وکړي، نو په دې دواړو حالاتو کې دا سړی کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، همدغه رنگ هغه څوک هم کافر کيږي چې په خپل مال يا بچو باندې ويريرې او د اسلام ددي نواقضو ارتکاب وکړي ددي وجې نه چې خپل مال او بچې محفوظ وساتي خو په دې شرط چې دده دا ويره دا اکراه او جبر حالت ته نه وي رسيدلې، او که دده دا حالت اکراه ته ورسیده نو بيا نه کافر کيږي په دې شرط چې په ژبه خود کفر کلمه وايي خو زړه يې په اسلام او ايمان مطمئن وي.

په لنډه توگه ددي مسئلې په اړوند ديو کس پنځه حالتونه دي دهغې لنډ وضاحت دادی:

● لمړی حالت: هر څوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړي په توقې او مزاح سره ددي حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

● دويم حالت: هر څوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب

وکړې په قصد او رښتیا سره ددې حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

● دریم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړې د ویرې د وجې نه ددې حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

● څلورم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړې په حالت داکره او جبر کې اوخپل زړه هم کفر ته مایله کړې ددې حکم دادی چې دا کافر او داسلامي ملت نه خارج دی.

● پنځم حالت: هرڅوک چې د اسلام د نواقضو (کفر) ارتکاب وکړې په حالت داکراه او جبر کې خو زړه ددې مطمئن وي په اسلام باندي ددې حکم دادی چې په دې حالت کې نه کافر کیږي، نو ټول پنځه حالتونه شول، په څلورو حالتونو کې کافر کیږي او داسلامي ملت نه خارجيږي، او په یو حالت کې نه کافر کیږي چې هغه حالت داکراه او جبر دی بیا حالت داکراه او جبر دپته نه وایي چې یواځې د قتل گواښ ورته وکړی شي بلکه حالت داکراه او جبر دپته وایي چې توره یا اسلحه یی ورته په سر ایښي وي او که چیرې دکفر کلمه ونه وایي نو قتل دهغه یقیني وي، دپته حالت دجبر او اکراه وایي او په دې حالت کې که چیرې دا سړی د کفر کلمه ووايي نه کافر کیږي، او په دې باندي دلیل د الله تعالی دا ویناده:

﴿ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالإِيمَانِ ﴾ [النحل: ۱۰۶]

هغه څوک چې کافر شو په الله تعالی سره د ایمان راوړلو نه پس (په هغه دالله تعالی غضب دی او دهغه لپاره درد ناک عذاب دی) غیر د هغه کس نه چې زور وکړی شي په هغه باندې په دې حال کې چې دهغه زړه په ایمان سره مطمئن وي.

په دې ایت کریمه کې الله تعالی هغه چا ته وعید او ویره ورکوي څوک چې د ایمان نه وروستو کفر کوي مگر هغه څوک ددې نه مستثنی (بیله) دی چې اکراه زور او جبر ورباندې وکړې شي، لکه څنگه چې الله تعالی فرمایلي دي:

﴿إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالإِيمَانِ﴾

غیر د هغه کس نه چې زور وکړی شي په هغه باندې په دې حال کې چې دهغه زړه په ایمان سره مطمئن وي.

ددینه وروستو بیا الله تعالی فرمایي:

﴿وَلَنْكُنَّ مِنْ شَرِّ الْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰۶﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ [النحل: ۱۰۶-۱۰۷]

او لیکن هغه څوک چې په کفر سره خپله سینه فراخه کړې نو په دغه خلکو باندې د الله تعالی لخوا غضب دی او د دوي لپاره ډیر لوی عذاب دی.

دا په سبب د دې چې دوی دنیا وې ژوند په اخرت باندي غوره کړی دی او بیشکه الله ته تعالی کافر قوم ته هدایت نه کوې.

ددي ایتونو نه واضحه معلومه شوه چې په کفرانو باندي د الله تعالی غضب دی او دهغوې لپاره لوی او درد ناک عذاب تیار دی.

او ورسره ددي خبري وضاحت هم وشو چې دا کوم نواقض د اسلام چې مخکې ذکر شو ددي ارتکاب کول قصد (په خوښې) سره یا په توقې سره، یا د ویرې د وجې نه په دې ټولو حالتونو کې دا کفر دی او ددي مرتکب کافر او داسلامي ملت نه خارج دی، یواځې یو حالت د اکراه هغه مستثنی دی.

نو هر مؤمن باید دخپل ایمان او دخپلې عقیدې ساتنه وکړې او داسلام ددي نواقضو نه په کامله توگه خپل ځان وساتي.

د الله تعالی نه سؤال کوو چې زمونږ ساتنه وکړې او مونږ ته سلامتیا را په برخه کړې! او مونږ د اسلام په دین باندي همیشه او ثابت قدمه وساتي! او مونږ ته مرگ هم په دین اسلام باندي راپه برخه کړې! او دالله تعالی نه دعا کوو چې مونږ د ټولو فتنو نه مونږ په خپل حفظ او امان کې وساتي ځکه چې الله تعالی په دې باندي قادر او ددي لائق دی.

وصلى الله وسلم على عبد الله ورسوله نبينا محمد وعلى آله وأصحابه والتابعين.

IslamHouse.com

 islamhouseps

 IslamHousePs

 IslamHousePs

 islamhouse.com/ps/

For more details visit
www.GuideToIslam.com

contact us :Books@guidetoislam.com

 [GuidetoIslam.org](https://www.facebook.com/GuidetoIslam.org)

 [GuidetoIslam1](https://twitter.com/GuidetoIslam1)

 GuidetoIslam.com

 www.GuidetoIslam.com

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف: +966 11 4440100 فاكس: +966 11 44490126 ص ب: 29465 الرياض: 11457

ISLAMIC PROPAGATION OFFICE IN RABWAH

P.O.BOX 29465 RIYADH 11457 TEL: +966 11 4454900 FAX: +966 11 4970126

د اسلام نواقض او دخلکو پوهاوی

د الله پاک په نعمتونو کې دین اسلام هغه نعمت دی چې نور ټول نعمتونه په کې راجمع شوي دي، ددې دپاره چې دا ښکلی نعمت سلامت پاتې شي، د هغه کارونو پیژندل ضروري او لازم دي کوم چې ددې نعمت سره متضاد دي، او دپته نواقض اسلام هم وایي کوم چې په دې کتاب کې تفصیل ذکر شوي دي ناسو کولی شي چې ددې کتاب په لوستلو سره د هغې تفصیل معلوم کړي.

IslamHouse.com

مجلس شورای اسلامی
Islamic Consultative Assembly

